

Liefdesverdriet en zwartneuken

Zaterdagmiddag in het Leopoldspark. Het decor is onberispelijk: netjes gearrangeerde bloemperken, een idyllisch brugje, schaduwrijke bomen en een rustig kabbelende vijver. Langs de oever kuieren kinderwagens, ouders met hun kroost liggen languit in het gras. Geen betere plek voor Studio Orka om de tenten op te slaan. Of beter gezegd: de bedden. De vijver is omgetoverd tot een kleine slaapzaal waar een imposante hertenkop, een nukkig lezende ooievaar en een droevig schaap ingestopt liggen. In het midden drijft een azuurblauw hemelbed waar een klein roodharig vrouwtje zacht ingedommeld is. "Mevrouw Van Hemelrijke!" roept een klok van een stem. Het is mevrouw Donkerwolke, die nadert met een sloep vol kinderen in felle orange zwemvestjes. Eenmaal aangekomen op het bed, moeten de kleine passagiers de slapende vertelster wekken met een geur. Lekker frietjes, zoete snoep of bloemen helpen niet, het lukt pas met een stinkende sok. Mevrouw Hemelrijke vertelt: een tragische liefdeshistorie tussen een eenzaam schaap, Britney, en een verstoten haai, Salami. De jonge luisteraars krijgen ontroerende liefdesbrieven te lezen, soms luidop. "Heeft papa ooit liefdesverdriet gehad?" vraagt mevrouw Hemelrijke. De brave vader knikt, tot grote verwondering van zijn kleine spruit. Gaandeweg groeit het engagement. De kinderen reageren geschokt als ze horen dat de schattige, romantische haai geen verblijfsvergunning krijgt van de boze burgemeester. Brieven met tekeningen van een haai met hartjes vullen de brievenbus van Studio Orka. Aan het einde van de rit krijgt elk kind een stukje liefdesgeur mee naar huis.

Weg van de sprookjesachtige nostalgie in het park, een luttele honderd meter verder, word je uitgenodigd in een kraakwitte galerij op de zeedijk: Residence Beau-site. Hier heeft Ontroerend Goed een lounge ingericht, compleet met rood pluche, designlampen en glamoureuze lichtaccenten. Een glazen trap leidt naar de keuken op de eerste verdieping, waar Lords of Acid-zangeres Deborah Ostrega samen met columniste Amélie O. artichokken kookt. TAZ Talk opent met een erotische avond, opgeluisterd door Hertenkamp, een viertal felgeschminkte hostessen met heetgeblakerde housenummers. Presentator Alexander Devriendt kondigt vlotter dan vlot een ontdekkingstocht in bed aan, maar niet voor hij het publiek waarschuwt voor vuile woorden. "Wie gechoqueerd is door woorden als 'fuck', 'anaal', 'pussy', 'suck my dick',... kan nu alsnog de zaal verlaten." Het voltallige publiek blijft zitten, lichtjes ongemakkelijk maar nieuwsgierig. Amélie O. wandelt de scène op in een elegante zwarte avondjurk en leest voor. We maken kennis met vaginale scheetjes, jambische O ja's tijdens de liefdesrit en zwartneuken, een contaminatie van zwartwerken en kapotneuken. De dames van Hertenkamp hullen hun gezicht in plasticfolie en vragen de plastische chirurg om hen te verbouwen. Een nummer later zit het publiek in een vliegtuig: "You are the passenger, you have to listen." Met rode oortjes of zonder. De galerij-eigenaar kon zijn lach met moeite bedaren.

'Polders? Een Antwerpse uitvinding!'

Gisteravond was het zover: voor het eerst in de geschiedenis van TAZ gingen de Poldernomaden van start. Een variatie op het bekende – en populaire – thema, met in plaats van verrassende locaties in de duinen, de haven of de stad twee voor het publiek onbekende bestemmingen in de, yep, polders. Een woord dat niet in de volksmond ligt, aldus de bijzonder enthousiaste gids. "Polder" is een woord dat we op school geleerd hebben, maar eigenlijk spreken de mens van hier over een 'schorre'. Dat was iets om over na te denken, vond de gids, en hij vroeg het publiek in de festivalbus dan ook om dat te doen. Schorre Nomaden? Het creëert alleszins verwachtingen, maar niet meteen van geoliede theater- of muziekacts. Zie ook het bericht elders in deze TAZette (actrice Laura Van Dolron kan haar monoloog deze namiddag in de Marathon Deel 1 niet aan wegens een schorre, zeg maar afwezige stem – als dat maar goed afloopt vanavond om 20 uur!). Anyway, de festivalbus loste het talrijk opgekomen publiek op de kinderboerderij, enkele kilometers buiten Oostende. Een natuurlijke, pedagogisch erg verantwoorde omgeving met speeltuigen en echt riekende beesten als attractie. Met een gelagzaal waar het vol zat met drinkende en etende families die vreemd opkeken toen er plots vijftig festivalgangers vrijwillig de trap beklommen om op een kleine zolderkamer te luisteren naar de elektropop van Sticker. Het werd een sfeer vol concert met theaterse inslag: behalve de aanstekelijke deuntjes op synthesizer en op cassette opteerde Sticker ook voor een relativerende benadering van het eigen repertoire, onder meer door de tekst uit te beelden met kinderlijke tekeningen op stukjes karton en een gemaskerde apotheose. Een langdurig applaus was hun deel. En van de kinderboerderijzolder ging het, via kippenren en het zicht op een drie dagen oud ezelsjong, naar een echte boerderij. Daar speelde Roel Swanenberg een monoloog die gebaseerd is op het boek 'Animal Farm' van George Orwell. Het werd een gulle vertelling, vol vondsten en energie, met de acteur die het bekende verhaal navertelde als gastarbeider in ons land. Hard werken is de boodschap, zo klonk het wat defaitistisch. Maar daaronder zat dan ook een ironische moraal. Hoogtepunt was een stunt van Swanenberg met zijn 'immigrantencamionette', volgestouwd met herinneringen aan zijn geboorteland (Bulgarije? Turkije? Je kon nog kiezen). Het voertuig verbeelde het werkpaard op Orwells Animal Farm, en daar had de een mooie theaterse oplossing voor gevonden. Maar de conclusie bleef onveranderd: mensen zijn varkens en varkens zijn al niet veel beter. Tja. Het kon de gezellige sfeer op deze allereerste Poldernomaden niet drukken. Zeker niet toen, vlak voor het afstappen op Café Koer (het was toen bijna half twaalf) een breedvoerige sinjoor de uitvinding van het fenomeen 'polder' op het Antwerpse conto schreef. Polders zijn een Antwerpse uitvinding, zo klonk het. Waarmee elk cliché over chauvinisme, de grootste haven en dus het grootste bakkes, werd bevestigd.

TAZETTE

EDITIE #03 ZO 31/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLELAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

Artists, spectators, countrymen,
en u, mijn doodgeknuffelde lezer,

het wordt steeds meer fun om hier op de redactie rond te hangen. De geruchten nemen toe, de akkefietjes stapelen zich op, maar ook de ambiance groeit en het publiek is content. Soms laten ook wij een steekje vallen: Miet Warlops Sportband werd gisteren heel even Showband in de Telex, en Roel Verniers kreeg de naam Verviers toebedeeld. Waarvoor excuses. Als het weer nog iets meer zou meewerken, dan konden we nu al spreken van enkele hoogdagen. Wie weet hoe het moet, breng een kleine zonnegroet. Alle beetjes helpen. In dit nummer een vragenronde met Wouter Deprez, die zeer consciëntieus en bedachtzaam antwoordde. Zoete stem trouwens, maar dat verwondert u niet. Verder een reflectie op de nomaden, van de polder- en stadssoort, een verslag van een contrastrijke namiddag (kindersprookjes versus pornografische literatuur) en de eerste ongelukken in de telex.

Wij blijven trouw op post,

Uw boordmatroos

GUNTER'S COMEDY CORNER

Elke dag en exclusief in deze krant trakteert standup comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

**"Blaffende honden bijten niet,
maar kunnen nog venijnig tegen je schenen schoppen"**

"dat is't"

10 nooit eerder gestelde vragen aan... WOUTER DEPREZ

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. Deze nacht op Café Koer vonden we komiek Wouter Deprez meer dan bereid om enkele geheimen prijs te geven.

1. Wat is het summum van gêne?

WD: Doen alsof je iemand kan helpen en voelen dat het eigenlijk niet klopt. Het moment waarop zoiets duidelijk wordt. Dat het niet waar was. Dat vind ik extreem gênant. Omdat je grootmoedigheid hebt gesuggereerd die er eigenlijk niet is.

2. Waren er periodes in je leven waarin het niet lukte om grappig te zijn?

WD: Veel. Er zijn nog veel van die momenten. Je moet je goed blijven herinneren dat je niet grappig hóeft te zijn. De momenten waarop het niet lukt, is meestal als je het teveel wilt. Eigenlijk zou er constant iemand moeten zeggen: "ontspan!"

3. Op wie lijkt u volgens toeristen of buitenlanders?

WD: Met toeristen of buitenlanders heb ik dat nog nooit gehad. Maar een maand of zes geleden kwamen mensen mij voortdurend zeggen dat ik op Stef Kamiel Karlens leek. Zo erg zelfs, dat ik op een gegeven moment de honderste kon feliciteren. Ik heb toen een tijd nep Antwerps gepraat, wat niet erg lukt als West-Vlaming... *(lacht)*

4. Even abstract. Wanneer is het te laat?

WD: Nu is het te laat. Zet daar maar "diepe zucht" bij.

5. Geniet je van aandacht van mannen, zoals je van aandacht van vrouwen geniet?

WD: Ja, maar dan meer als een soort reddingsoperatie, in situaties waar je om oppervlakkige redenen bewonderd wordt. Ik bedoel, bijvoorbeeld, als vrouwen je benaderen omdat je op televisie komt. Mannen komen dan tussen en doen ook positief, maar meer om hun vrouw terug te krijgen.

6. Welk strandgedrag zou je nooit vertonen?

WD: Kakken op het strand. Dat heb ik ooit gedaan, maar zou ik nooit meer doen. Veel te confronterend in dat zand.

7. Welke roddel zou je fijn vinden, als die over jou verspreid zou worden?

WD: Dat ik nóg veel beter materiaal in de la liggen heb, maar dat de tijd er nog niet rijp voor is.

8. Met wie van je collega's kan je absoluut niet lachen?

WD: Even een diplomatisch antwoord bedenken. Met Gunter Lamoot kan ik dikwijls heel slecht lachen. Maar langs de andere kant, soms net heel goed. En ondanks het feit dat ik hem vaak niet grappig vind, blijf ik hem bewonderen. Hij gaat altijd door in wat hij doet.

9. Je hebt nu samen met Abattoir Fermé gespeeld. Staan er nog andere theatergroepen op je verlanglijstje?

WD: Het Echt Antwaarps theater. Daar zou ik graag het summum van vermommingskunst bereiken door overtuigend een zestigjarige Antwerpenaar, compleet met snor, neer te zetten.

10. Waarom twee oorringen?

WD: Eigenlijk heb ik er vijf. Dat er nu slechts twee zijn, is eigenlijk nonchalance. In mijn geboortestreek, in Zuid-West-Vlaanderen, moest je duidelijk maken dat je geen homo was. Aan twee kanten oorringen betekende: gay. Maar door er meer aan de linkerkant te dragen, toonde je dat je toch straight was. Maar een echte macho was je sowieso niet.

Wij danken u voor dit gesprek.

Morgen in Tazette: Tien nooit eerder gestelde vragen aan...
PIETERJAN VERVONDEL

Havennomaden Eén

Festivalbus voert nomaden naar grootste podium ter wereld

Geef een micro aan de meeuwen

Scherp en grappig was aangekondigd. Amara Reta beet de spits af in de eerste reeks nomaden van TAZ 2005. De vroege opstaanders van dit festival, zij die nooit graag slapen omdat er te veel op til is en zij die nu festivalbusgewijs rondlopen in deze stad weten nu meteen weer beter wat "scherp en grappig" betekent. Zo'n TAZ-ochtendvoorstelling waarbij de dampen van de voorbij nacht opgaan in de intensiteit van de nieuwe act. Amara Reta neemt je voor het ochtendlijke uur wel erg kordaat mee in haar bad. Een kolkend bad op het ritme van truckchauffeurs met een vele te warme adem die hijgend in haar hals verzoeken om parkeerseks. Best een hevige monoloog van deze eerste nomade. Het doet deugd om te horen hoe de echte Oostendse meeuwen Amara tijdens haar Loflied helpen en haar act vooruit stuwten. Echte nomaden weten weer dat meeuwen steeds aan de goede kant staan.

Miljoenen vissen in het decor

TAZ-Nomade zijn, dat is altijd weer verhuizen. En zo gaat de tocht in handen van de matroos vooruit. Havennomaden Eén helpt je waarlijk om ver vooruit te kijken. Plots zit je op de tribune van het grootste podium ter wereld. Mistinguette in een decor van staketsels, oude duinen, bunkergeweld en de windzieke pluimen van de Folies Bergère. Charlotte Vandermeersch neemt je echt wel mee in haar decor. Ze voert je heel ver weg, bijna te ver om nog te kijken. Een reden om te duimen in Oostende, want voor deze voorstelling alleen al is de zon boven TAZ altijd op zijn plaats.

Beide nomadenvoorstellingen zijn nu in goede handen. Ze leven nu ondermeer in het hoofd van de Koe. Bas Teeken was er. Peter Van den Eede was er, de jury keek en het publiek kreeg meer dan twee uren om het nomadenkaartje op te genieten. Fel begeerde kaartjes trouwens... die van de nomaden. (SK)

TAZ TELEX

MARATHON: ANNULATIE LAURA VAN DOLRON

Wegens stemproblemen moet Laura Van Dolron vandaag helaas verstek geven. "Before... Existential Make-over" speelt pas morgen. Mensen met een ticket voor deze namiddag kunnen ook de marathon-avondvoorstelling bekijken.

WIE BEVRIJDT SALAMI?

De verliefde telegeleide haai Salami van Studio Orka heeft zwemproblemen. Het drie meter lange dier geraakt niet los uit de takken op de bodem van de vijver in het Leopoldspark. Hartverscheurend voor zijn geliefde schaap Britney, maar vooral veel dregwerk voor de technische ploeg.

INE DOET HET WEER

Technica Ine houdt de traditie in ere. Elk jaar heeft ze op TAZ een spectaculair ongeval. Deze keer struikelde ze over een monitor op het groot podium en viel op een conga. Resultaat: vijf hechtingen in de wenkbrauw en een licht paarse verkleuring.

DRONKEMANSLEED

VD uit O. brak zijn tand in een poging om zijn plots zeer weerbarstige fiets onder controle te krijgen. Iets soortgelijks overkwam P. van de K., die er met een aantal hechtingen in het gezicht en een steunverband vanaf kwam.